

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci žalobce: **pprap. P. R., nar. ,** bytem, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem v Písku, Přátelství 1960, 397 01, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, Policejní prezidium, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 5.8.2015, č. j. PPR-22479-17/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 5.8.2015, č.j. PPR-22479-17/ČJ-2014-990131, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení ve výši 19.100 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 5. 8. 2015, č.j. PPR-22479-17/ČJ-2014-990131, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru č. 728/2014 ze dne 18.6.2014, kterým byla podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu za nařizenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 1. ledna 2011 do 6. listopadu 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce. Ve vztahu k nařízené službě

přesčas konané podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v každém uvedeném kalendářním roce od 1. ledna 2009 do 22. září 2010 se žalovaný dovolal podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru práva promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak, a marně uplynula.

Žalobce uvedené rozhodnutí napadl v celém rozsahu, namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se bezezbytku nevypořádává s veškerými důkazy založenými ve spise, s veškerou argumentací a návrhy žalobce, nerespektuje ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR, jakož i další judikaturu soudů, hodnocení skutečností a důkazů je naprosto v příkrém rozporu s logikou. Žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je pro rozhodnutí nezbytný a neopatřila si potřebné podklady pro rozhodnutí. Rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru žalované, přitom došlo k porušení procesních předpisů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy a tvrzeními žalobce. To se týká zejména doložení plánů služeb, výkazů odpracovaných hodin, údajů o obsazenosti útvaru, dopisu ředitele ze dne 9. 12. 2013, zápisu ze štábu č. 4 z roku 2012. Závěry žalovaného mnohdy postrádají jakékoliv logické odůvodnění, nemají oporu ve spisu, z pořízených důkazních materiálů žalovaný nevyvozuje žádné závěry, není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal se všemi dokumenty založenými do spisu. Žalovaný se nevypořádal se všemi skutečnostmi, zejména s personálním podstavem Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „útvár“), žalovaný tyto důležité informace vůbec nezjišťuje a ani se jimi nezabývá, ve spise tak nejsou doloženy informace o tom, že personální situace u útvaru byla naprosto nedostatečná a že počet chybějících příslušníků se pohyboval v řádech desítek příslušníků. Žalovaný tak nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Za tímto účelem si žalovaný ani neopatřoval potřebné podklady. U útvaru přitom panuje dlouhodobý personální podstav.

Žalobce dále uvedl, že za období let 2008 – 2011 disponuje výkazy odpracovaných hodin - z nich vyplývá, že služba přesčas je naprosto běžnou službou postrádající jakýkoliv prvek výjimečnosti.

Ke zjišťování skutkového stavu věci žalobce uvedl, že žalovaný opatřoval písemná stanoviska od odpovědných služebních funkcionářů a vedoucích, aniž by žalobci umožnil položit těmto dotazovaným služebním funkcionářům otázky a případně ovlivnit rozsah zjišťovaných skutečností. Žalovaný neměl požadovat zpracování „písemného stanoviska“, nýbrž provést výslechy těchto služebních funkcionářů či dalších osob jako svědků či dožádat další přímé dokumenty. Žalovaný neumožnil žalobci klást dotazy svědkům a tím jej jako žalobce zkrátil na jeho právech a zatížil řízení neodstranitelnou vadou, která měla podstatný vliv na celý průběh a výsledek řízení. Tabulka *analýza služby přesčas* podle žalobce obsahuje nepodložené údaje; tyto nepodložené údaje a z nich následující tvrzení jsou nepřezkoumatelné. Žalovaný se v tomto konkrétním případě nezabýval službou přesčas jako takovou, žalovanému musí být známo, že u útvaru docházelo i k tomu, že část jedné služby byla vykázána jako služba přesčas a část služby jako běžná služba. V tomto případě měl žalovaný zajistit i evidenci „běžných“ služeb jako u přescasu. Některé dokumenty nejsou vůbec doloženy, a to např. ohledně neschopností ke službě. Žalovaný měl sám z úřední povinnosti zjistit důvody nařízení služby přesčas, když dle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon“) má povinnost zabývat se všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí.

Žalobce je přesvědčen, že nařízená a odsloužená služba přesčas do limitu 150 hodin mu byla stanovena v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona. Jednotlivými konkrétními znaky se žalovaný nezabýval, a to zejména výjimečností vyplývající z důležitého zájmu služby. Přitom docházelo k nařizování služby přesčas z důvodu nedostatečného personálního obsazení; u útvaru byl personální podstav, což vyplývá ze stavů i ze zápisu ze Štábu, z tohoto důvodu je služba přesčas u útvaru nařizována v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona. Služba přesčas byla automaticky využívána k plnění běžných úkolů služby. Žalovaný nevzal v úvahu nařízení policejního prezidenta, trvalý úkol, č. 86/K z roku 2007, dle kterého bylo všem služebním funkcionářům nařízeno „zabezpečit dosažení cílového stavu, kdy nařízená přesčasová práce bude z 50 % placená.“ Žalobci nebyla proplacena služba přesčas za období 2008 – 2010, a to ani v tomto 50% rozsahu. Z knihy služeb pak nevyplývají důvody nařízení služby přesčas a ani skutečnost, za koho žalobce sloužil službu přesčas. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí mohl vydat služební funkcionář, který nemá pravomoc toto rozhodnutí vydat. O odvolání by měl rozhodovat policejní prezident. Ten o odvolání nerozhodl. Pokud by byl zastoupen prvním náměstkem, měl toto rozhodnutí vydat první náměstek. Ten dané rozhodnutí nevydal, neboť bylo vydáno náměstkem pro službu kriminální policie a vyšetřování. Pouze policejní prezident by mohl pověřit rozhodnutím jinou osobu. Současný postup náměstka pro službu kriminální policie a vyšetřování je v rozporu se zákonem a vnitřními předpisy, a proto by i toto rozhodnutí mohlo být považováno za nezákonné či nicotné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nesouhlasil s tím, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v odvolacím řízení byly podle něj rozsáhle doplněny podkladové materiály, čímž byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Do spisového materiálu byla doplněna většina dokladů požadovaných žalobcem. Konstatoval, že se žalobce snaží o dezinterpretaci § 53 odst. 3 písm. b) zákona. V souladu s § 53 odst. 1 zákona se doba služby rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, přičemž změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby, a neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny a konec směny určí podle potřeb služby. Ustanovení § 53 odst. 3 písm. b) zákona upravuje toliko způsob, jakým má být služba rozvrhována, netýká se výkonu služby přesčas. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednotlivými hodinami přesčas vykonanými žalobcem v dotčeném období podrobně zabýval a ve světle judikatury správních soudů uvedl konkrétní důvody, pro které byla služba přesčas nařízena. Byl učiněn závěr, že veškeré hodiny přesčas byly žalobci nařízeny v důležitém zájmu služby ve smyslu § 201 odst. 1 zákona a judikatury správních soudů. Služební funkcionář po celé období udržoval naplněnost skupin na maximálně možných počtech, nastavené počty systemizovaných služebních míst v systemizaci plánovaných míst organizačních jednotek útvaru jsou stanoveny tak, aby v běžném výkonu služby nemusela být nařizována služba přesčas za nepřítomné příslušníky, pokud není překročena optimálně nastavená hranice zastupitelnosti. Odvolacím správním orgánem ve věcech služebního poměru je v souladu s § 190 odst. 6 zákona služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Jedná se o speciální ustanovení k § 2 odst. 1 zákona. Je nepochybné, že rozhodnutí vydal první náměstek policejního prezidenta, což vyplývá z hlavičky rozhodnutí, názvu rozhodnutí, podpisové doložky a samotného podpisu služebního funkcionáře. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích a skutkové a právní argumentaci. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č.j. 1 As 95/2017-25 s tím, že požadavkům uvedeným v tomto rozsudku žalobou napadené rozhodnutí vyhovuje.

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 s.ř.s. v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Podle odst. 2 téhož ustanovení jestliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídit po dobu krizového stavu anebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1. Podle odst. 3 za službu přesčas se podle odstavců 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. U příslušníka s kratší dobou služby v týdnu se za službu přesčas nepovažuje služba, která nepřesahuje základní dobu služby v týdnu.

Podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru se za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím ČR – Policie České republiky, ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru č. 728/2014 ze dne 18. 6. 2014, bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 23. 9. 2010 do 23. 9. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce. Za nařízenou službu přesčas konanou dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v každém uvedeném kalendářním roce od 1. 1. 2009 do 22. 9. 2010 bylo namítnuto promlčení. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že za nařízenou službu přesčas konanou dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v každém uvedeném kalendářním roce od 1. 1. 2009 do 22. 9. 2010 bylo namítnuto promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí dle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno jinak a tato lhůta marně uplynula. V období od 23. 9. 2010 do 31. 12. 2010 nebyl výkon služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízen. V termínu od 1. 1. 2011 do 23. 9. 2013 byla žadateli nařízena služba přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterou žalovaný uvedl i s důvody nařízení. Uvedené rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby napadl žalobce včasným odvoláním, v němž uváděl, že rozhodnutí je nesprávné, služební funkcionář nesprávně zjistil skutkový stav, nesprávně právně jej posoudil, rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a v řízení byly porušeny procesní předpisy a toto porušení procesních předpisů mělo vliv na správnost a zákonnost na odvoláním napadené rozhodnutí. Podle žalobce služební funkcionář nezjišťoval z úřední povinnosti stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Uvedl, že u příslušného útvaru byl konstatován personální podstav, žalovaný vychází z nevěrohodných či nepřezkoumatelných důkazů. K uplatněné námitce promlčení žalobce namítl, že tato je v rozporu s dobrými mravy, a proto by k ní nemělo být přihlíženo. Žalobou napadeným rozhodnutím prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 5. 8. 2015, č.j. PPR-22479-17/ČJ-

2014-990131, byl výrok rozhodnutí změněn tak, že byla zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 1. ledna 2009 do 23. září 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém uvedeném kalendářním roce. K návrhu žalobce doložit do spisu bezprostřední, prvotní doklady, ze kterých vyplývají informace uvedené v tabulce – kopie knihy služeb, plány služeb, výkazy odsloužených hodin, harmonogramy služeb od roku 2007, rozkazy k nařízení služby přesčas ze období 2007 – 2013, údaje o obsazenosti útvaru za období 2007-2008, zápis ze štábu č. 4 z roku 2012, dopis vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2013 a pokyn služebního funkcionáře č. 34/2012, uvedl odvolací orgán, že do spisu byly doloženy všechny relevantní podklady, tj. kopie knih služeb, které se vztahují ke konkrétním dnům nařízené služby přesčas. Současně byly do spisu doloženy i plány služeb odvolatele, v nichž vykonal službu přesčas, a také plány služeb nepřítomných příslušníků za měsíce, kdy za ně odvolatel vykonával službu přesčas. Výkazy odpracovaných hodin a harmonogramy služeb do spisu nebyly doloženy, protože pro potřeby odvolacího řízení jsou přehlednější plány služeb, neboť z nich je zřejmý i důvod nařízení služby přesčas. Údaje o obsazenosti útvaru jsou v napadeném rozhodnutí služebním funkcionářem uváděny. K dopisu příslušníků a k zápisu ze štábu č. 4 se vyjadřuje služební funkcionář v napadeném rozhodnutí. K dopisu vedoucích skupin ze dne 9. 12. 2013 odvolací orgán uvedl, že se vztahoval k připravované reorganizaci, která v té době byla ve fázi úvah, což uvádí služební funkcionář ve svém stanovisku. Pokyny služebního funkcionáře k odchylné personální pravomoci upravují pouze rozsah pravomoci k nařizování služby přesčas. K námitce žalobce, že výpověď svědka plk. Mgr. B. je nepoužitelná a účelově zkreslená, neboť sám knihu služeb nevypisoval a nemůže znát přesné důvody, kdy žalobce navrhl výsledky vedoucích skupin, uvedl odvolací orgán, že výsledky vedoucích skupin nebyly provedeny proto, že s odstupem času si ani vedoucí skupin nemohou pamatovat, z jakého důvodu byla služba přesčas nařízena. Navíc v době, kdy byla žalobci služba přesčas nařizována, nebyla stanovena povinnost konkrétního zdůvodnění.

K námitce podstavu a údajům o množství přesčasové služby (80 000 hodin) uvedl služební funkcionář, že jde o informace, které neodpovídají skutečnosti nebo jsou špatně interpretovány. V uvedené době byla skupina, kde byl žalobce zařazen, naplněna na 98 %, tj. scházelo doplnit jednoho příslušníka. K čerpání finančních prostředků na proplacení nařízené služby přesčas dle § 54 odst. 2 zákona o služebním poměru v roce 2013, je uvedená částka 47 milionů nadsazena o cca 20 milionů. Správný údaj je cca 27 milionů. Tvrzení, že odbor vykazoval v roce 2013 celkem 80 tisíc hodin nařízené služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, je nadsazen o cca 30 tisíc hodin (správný počet je cca 51 tisíc hodin). K tvrzení, že knihy služeb byly účelově poupraveny, když jsou v nich obsaženy údaje dopisované jinou rukou a tužkou, služební funkcionář uvedl, že kniha služeb je živý materiál, který skutečně může být dopisován jinou rukou, a to v případě, kdy osoba, která tuto knihu vede, není ve službě.

K námitce žalobce, že plány služeb jsou účelově vytvořené a pravděpodobně i cíleně upravené a byly vytvořeny dlouho po jejich vzniku, uvedl služební funkcionář, že plány služeb byly pořízeny z „Archivu plánu služeb systému EKIS WEB“, do spisového materiálu byly pořizovány v tomto období a tedy musejí mít i datum kopírování na CD nosič současně. Výkazy přesčasových hodin jsou jiný dokument, který nebyl do spisu založen, neboť z něj nejsou zřejmé konkrétní důvody nařízení služby přesčas. K tomu, že námitka promlčení je uplatněna nesprávně, je v rozporu s dobrými mravy, vysvětlil žalovaný, že námitka promlčení byla uplatněna v souladu se zákonem a žalobce neuvedl konkrétní důvody, ze kterých by bylo možné dovodit rozpor s dobrými mravy.

Soud při posouzení žaloby vycházel z ustálené soudní judikatury, v níž soudy dospěly k závěru, že službu přesčas v důležitém zájmu služby (§ 54 odst. 1 zákona o služebním poměru) nelze nařizovat v situacích, které bylo možno předvídat při plánování směn (např. plánovaná dovolená, studijní pobyt či dlouhodobá pracovní neschopnost jiných příslušníků).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. září 2012, č.j. 6 Ads 151/2011-126, *na nařizování služby přesčas policistovi Policie České republiky se podle § 171 písm. h) zákona o služebním poměru nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru. V případě, že jsou uplatňovány nároky vyplývající z nesprávné aplikace § 54 odst. 1 citovaného zákona, podle něhož lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, musí však žalovaná jednoznačným, průkazným a nezpochybnitelným způsobem prokázat, že služba přesčas není z její strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 26. června 2013, sp.zn. 6 Ads 9/2013, *jsou podmínkami, které musí být vždy splněny, má-li být institut služby přesčas využíván v souladu s platnou právní úpravou, následující: 1) důležitý zájem služby, 2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 3) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 4) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Výkon služby přesčas v souladu s výše uvedenými pravidly je v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce presumován ve výši stanoveného služebního příjmu a příslušník tak za něj další (extra) příjem nárokovat nemůže. Pokud jde o podmínku důležitosti zájmu služby, ponechává zákonodárce pro (služební) praxi značný aplikační prostor v podobě poměrně široké definice v ustanovení § 201 odst. 1 služebního zákona, kdy za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Ve vztahu k nařizování služby přesčas tak bude především věcí příslušných vedoucích pracovníků žalované, aby vždy v mezích daných tímto ustanovením potřebu, rozsah a (vůbec) přípustnost nařízení výkonu služby přesčas zvážil. S tím na druhé straně souvisí i povinnost takový postup náležitě odůvodnit. Soudy ve správním soudnictví pak budou moci dodržení vymezených mantinelů správní úvahy posoudit a přezkoumat, a to mj. s ohledem na odůvodnění, jež musí správní úvahu z podstaty věci doprovázet. Soud v takovém případě nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda logicky plyne z objektivních okolností a zda k němu správní orgán dospěl řádným postupem.*

V souzené věci je rozhodnou skutečností zjištění, zda žalobce vykonával práce přesčas za takových podmínek, aby mohl být učiněn závěr o tom, že šlo o práce přesčas v důležitém zájmu služby, tedy v souladu s § 54 odst. 1 zákona, kdy se jedná o práce přesčas, které jsou neplacenými pracemi, protože jejich výkon je zahrnut do služebního příjmu, respektive o práce, které neopravňují čerpat náhradní volno. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že základním dokladem, který má prokazovat, že šlo o práce přesčas, které lze podřadit pod ustanovení § 54 zákona o služebním poměru, je kniha služeb na jednotlivých objektech, kde žalobce vykonával přesčasovou službu. Ze záznamů v knize služeb a z analýzy služby přesčas, vypracovanou žalovanou, vyplývá, že v roce 2011 žalobce vykonával přesčasovou službu ve dnech 5.1., 10.1., 12.1., 14.2., 24.2., 11.3., 22.3. a 26.3. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvádí, že dne 5.1., 10.1., 14.2., 24.2., 11.3. a 26.3. došlo ke kumulaci nepřítomností příslušníků. Nepřítomnost příslušníků je sice odůvodněna, z tohoto odůvodnění ovšem nevyplývá, že by se v každém jednotlivém případě mělo jednat o nenadálou okolnost, která by měla podmínit zákonné nařízení služby přesčas u žalobce. Například v případě, že důvodem nepřítomnosti příslušníka byla nemoc, což mohl být nenadálý důvod absence, byl žalobci nařízen přesčas až s několikadenním odstupem,

v případě darování krve či řádné dovolené se pak nejedná o výjimečnou situaci, která by nemohla být plánována, jak uvádí judikatura. Ve dnech 12.1. a 22.3. měla být služba přesčas nařízena z důvodu bezpečnostní akce, a to zasedání vlády a schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. S přihlédnutím k tomu, že předmětný útvar je pro takovou činnost přímo určen, není ze správního spisu zřejmé, že se jednalo o výjimečnou situaci, která nemohla být předem plánována, resp. v případě, že byla plánována a zajištěna jinými příslušníky, není ze spisu zřejmé, za jakého příslušníka a z jakého důvodu byla služba přesčas nařízena žalobci. Z dokumentů založených ve správním spisu nevyplyvá, že by žalobce měl zastupovat konkrétního příslušníka, nebo kdo z dalších příslušníků nahradil ostatní chybějící příslušníky. V roce 2012 se jednalo o službu přesčas ve dnech 4.1., 15.1., 17.1., 18.1., 24.1., 3.2., 10.2., 13.2., 14.2., 18.2. Opětovně jako v roce 2011 došlo během krátké doby, tj. prvních dvou měsíců roku, k vyčerpání přesčasové doby v limitu 150 hodin ročně podle § 54 odst. 1 zákona, která má být čerpána v důležitém zájmu služby. Ani ve vztahu k roku 2012 se ze správního spisu nepodává, že se jednalo o mimořádnou situaci, kterou by nebylo možné předvídat. Důvodem nařízení služby přesčas v tomto období byla kumulace nepřítomnosti příslušníků (až na dny 3.2. a 10.2., kdy služba přesčas měla být nařízena z důvodu posílení výkonu služby v případě zvýšených bezpečnostních rizik v okolí ochráněného objektu podle nařízení vedoucího odboru ochrany sídelních objektů ÚOÚČ č. 11/2010), když se ve většině případů mělo jednat o poskytnutí dovolené příslušníkům, případně se o důvodech nepřítomnosti vědělo již s několikadenním předstihem. Odůvodnění přesčasové služby v roce 2013 pak již zahrnuje uvedení konkrétního příslušníka, za kterého žalobce přesčasovou službu sloužil. Jednalo se konkrétně o dny 23.1., 27.2., 9.3., 21.3., 24.3., 9.4., 23.4., 30.4. a 18.5. Pokud byla služba přesčas nařízena z důvodu pracovní neschopnosti jiného příslušníka, a to ve dnech 23.1., 27.2., 24.3., byla tato služba přesčas nařízena vždy po několika dnech, co pracovní neschopnost jiného příslušníka započala, tedy už bylo zřejmé několik dní, že původně určený příslušník nebude sloužit. Obdobně ve dnech 9.3. a 18.5. bylo čerpání dovolené jiným příslušníkem známo již několik dní předem. Nepodává se tedy z obsahu spisu mimořádnost nastalé situace, nejsou zřejmé ani konkrétní okolnosti, které vedly k nařízení služby přesčas právě (i) žalobci.

V tomto ohledu lze konstatovat, že z předložených listin vztahujících se k rokům 2011 a 2012 není seznatelné, za koho žalobce službu přesčas sloužil. Již jen z toho důvodu nelze posoudit konkrétní okolnosti nařízení služby přesčas. Soud proto nemůže přezkoumat, zda byla služba přesčas vykonávána z důvodu důležitého zájmu služby či nikoliv, tedy zda bylo respektováno ustanovení § 54 odst. 1 zákona.

Soud se ve vztahu k posuzované věci neztotožnil s argumentací žalobce, že kumulace nepřítomností u útvaru je důsledkem personálního podstavu policejního útvaru, a nemůže se tak jednat o mimořádnou situaci opravňující služebního funkcionáře nařídit službu přesčas. Dostatečné personální naplnění policejního útvaru není rozhodnou skutečností, neboť samo o sobě nezbavuje Policii České republiky, resp. její útvary povinnosti plnit uložené úkoly. I v případě, kdy by nastala kumulace nepřítomností u útvaru právě v důsledku personálního podstavu v daném období (přitom taková situace je reálně představitelná), není služební funkcionář zbaven povinností zajistit plnění úkolů policie, resp. konkrétního útvaru, zároveň příslušník policie ve služebním poměru musí být srozuměn s tím, že v případě nastalých mimořádných okolností mu může být nadřízeným služebním funkcionářem nařízeno sloužit službu přesčas, ať už jsou takové mimořádné okolnosti zapříčiněny čímkoliv. Poukaz příslušníka policie na příčinu vzniku mimořádné situace v době nařízení služby přesčas ani po jejím vykonání relevanci nemá, rozhodné je pouze to, zda mimořádná situace nastala, resp. na

základě konkrétních okolností byla služebním funkcionářem jako mimořádná vyhodnocena, a nařízení služby přesčas bylo shledáno nezbytným pro zajištění kvalitního výkonu služby.

Pro posouzení důvodnosti nařízení služby přesčas soudem však musí být ze správního spisu zřejmá příčinná souvislost mezi nařízením služby přesčas konkrétnímu příslušníkovi sboru a konkrétními mimořádnými okolnostmi. Zároveň musí být správním spisem prokazatelná samotná mimořádnost nastalých okolností. V souzené věci ze správního spisu takové okolnosti dostatečně zjistit nelze. Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č.j. 1 As 95/2017-25, s tvrzením, že jeho rozhodnutí kritériím vymezeným v tomto rozsudku vyhovělo, soud se s názorem žalovaného neztotožnil. Závěry žalovaného uvedené v rozhodnutí jsou obecné přinejmenším ve vztahu k mimořádnosti okolností, pro které byla služba přesčas nařízena, dále pak i ve vztahu okolnostem, na jejichž základě byla služba přesčas nařízena i žalobci (k tomu viz argumentaci soudu uvedenou výše).

Na základě výše uvedených skutečností tak soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b), odst. 3 s. ř. s. zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odstavec 4 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgán doplní správní spis o listiny, z nichž budou zřejmé důvody pro nařízení služby přesčas, a to v rozsahu uvedeném výše. Na základě obsahu správního spisu pak vznesený nárok žalobce opět posoudí. Soud doplňuje, že podle § 190 odst. 6 věta první zákona o služebním poměru je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal. Ve spojení s vnitřními normami vydanými policejním prezidentem [čl. 1 odst. 2 písm. e) závazného pokynu policejního prezidenta č. 137/2009 („první náměstek policejního prezidenta řídí ředitele ÚOÚČ“)], je zřejmé, že o odvolání rozhodoval příslušný služební funkcionář.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů představuje zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000 Kč, odměnu zástupce a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast při jednání) 9.300 Kč (3.100 Kč za jeden úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif) + 3x režijní paušál dle § 13 vyhlášky, tj. 900 Kč, dále 1550 Kč za účast při jednání, při němž došlo k vyhlášení rozhodnutí podle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu a 300 Kč režijní paušál. Žalobci pak náleží cestovné ve výši 2.450 Kč za cestu osobním automobilem Škoda Octavia, RZ 5C5 8143, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 4x115 km), při průměrné spotřebě motorové nafty 5l/100 km a ceně 28,60 Kč /l a opotřebení 3,90 Kč/km. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou k soudu podle § 14 odst. 2, odst. 3 v celkové výši 1600 Kč (16 půlhodin). Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 19.100 Kč. Žalobce požadoval přiznat náhradu nákladů spočívajících také v úkonu podle § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu, učinění takového úkonu se ze soudního spisu nepodává. Povinnost k úhradě této částky byla stanovena v přiměřené lhůtě 30 dnů odpovídající časovým požadavkům na realizaci platby na straně žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší

správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. listopadu 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.